

АЛЕКСАНДЪР ТОМОВ - СТИХОВЕ

* * *

О, тия приливи на меланхолия...
брегът, морето, нощите студени,
вълните под самотните балкони-
неутешима глутница хиени.
Не е ли всъщност другото излишно?
Не са ли тънка зрителна измама
годините? Разцъфналите вишни -
криле над уморената ти памет?
Не са ли изумителна илюзия
страданията? Пролетни балони
не са ли възхитителните музи?
Следобедна, безкрайна меланхолия...
Отчаян, тъмен порив на листата,
който хилядократно е описан.
Прах. И разказва гениално вятърът
останалото - мисъл подир мисъл.

* * *

И ето ги пастелените тонове,
така любими всъщност на сърцето ти.
Излиза вятърът, листа подгонил,
забулват скръбно жерави небето.
Природата край тебе кротко дреме
като старица, седнала на двора,
която всеки миг ще я обземе
сънят и ще я отведе от хората.
Недоловимо, неусетно мръква.
Стопяват се контурите последни.
И здрачът плахо в стаята се вмъква -
един неподозиран изповедник.
И в тебе всичко се успокоява.
И в тебе всичко бавно се пречиства.
И само в тъмното прошумоляват

като насън самотните ти мисли.

* * *

О, буреносни, съдбоносни облаци –
невидими флотилии в душата ми...
Усещам как платната ви заоблени
изпълват пак без шум здрачевината.
Далечен, тъмен лъх. И ето вятърът
разбойнически в стаята се втурва.
Дърветата разперват в миг крилата си
и в него като гларуси се гмурват.
Изтръпва химикалката напълнена
пред мен. И като шпага отривиста
от паметта ми се изтръгва мълния.
И неспокойно озарява листа.

* * *

Безкрайно уморен, безкрайно пуст
дошъл съм тук, край залива безлунен.
Така навярно се е чувствал Пруст
във търсене на времето изгубено...
Море от образи и светлини,
сякаш дъждовни капки по лицето ми.
И кой днес може да ме обвини,
че в мен крещи душата на детето?
Че в мен са спомените и страхът?
Че в мене са ония тихи бездни?
Но ето, появява се стихът
като цивилизация изчезнала.
Една жена, над всички може би,
се гмурва в мислите ми – белокоса.
Косите са плачущи върби,
които моите сълзи докосват.
Но ето, появява се дете,
светулка плаха, мисълта му свети
и погледът му срича и чете
добрата азбука на битието.

И всичко е на мястото си пак.
И аз след слабостта се съживявам,
усетил се на бряг, усетил как
душата ми безмълвно помъдрява.

* * *

Всичко, което е сега ще мине.
Всички ще бъдем някога далечни.
Ще бъдем, да речем, след сто години,
една въздишка лека и сърдечна.
След нас ще дойдат други, после други,
които ще обичат и ще страдат.
Като обезглавени теменуги
сълзите им по пясъка ще падат.
Единствени, които ще останат
след нас са облаците и дърветата.
Това са наште есенни посланици,
това са те, душите на поетите.
И колкото и да изглежда странно,
дордето те самите съществуват
за нас ще си припомнят постоянно.
И всички в полунощ ще ни сънуват.

Септември, 1981 г.

Китен